

Ανώ φελο να αναφερθούν εκ νέου τα στοιχεία του κρατικού υπαλλήλου, ο οποίος απεφάσισε και ανακοίνωσε δημοσίως ότι το θέμα των Γερμανικών αποζημιώσεων έχει, περίπου, λήξει. Προφανώς είναι χρήσιμος και ως εκ τούτου διατηρείται στη θέση του.

Θα ήταν ενδιαφέρον όμως, μέρες που είναι, να ανέβαινε μέχρι το Δίστομο πάνω στο λόφο Κάναλες, όπου είναι χαραγμένα τα ονόματα των 53 παιδιών, των 117 γυναικών, των 58 ανδρών που σφαγιάστηκαν από τους Γερμανούς στις 10 Ιουνίου του '44. Εκεί, κάτω από τον ιστό της γαλανόλευκης με το βλέμμα στραμμένο πάνω στο μάρμαρο να επαναλάμβανε ότι είπε σε τηλεοπτικό σταθμό:

«Νομίζω ότι πρέπει να κοιτάξουμε μπροστά και όχι προς τα πίσω. Μιλάτε για μια υπόθεση η οποία αφορά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν την απαξιώνω, ούτε την υποβαθμίζω αλλά αυτή τη στιγμή η Ελλάδα και η Ευρώπη έχουν να αντιμετωπίσουν μείζονες προκλήσεις, που έρχονται από το μέλλον. Αν αναλωνόμαστε σε ζητήματα τα οποία αφορούν το παρελθόν, χάνουμε τη μάχη για το μέλλον».

Λίγο αργότερα, μάλλον κάποιος τον σκούνησε οπότε βγήκε με μια διορθωτική δήλωση και:

«Η θέση της κυβέρνησης για τις πολεμικές αποζημιώσεις και το κατοχικό δάνειο είναι καθαρή και εκφράστηκε στην τελευταία συνάντηση του πρωθυπουργού με τον Καγκελάριο Σολτς. Παραμένει ένα ανοιχτό ζήτημα, ειδικά το κατοχικό δάνειο, και προσβλέπουμε σε συζήτηση και επίλυση με τη γερμανική κυβέρνηση αναγνωρίζοντας τις δυσκολίες και τις νομικές εκκρεμότητες. Το ότι δεν έχουμε βρει λύση δεν σκιάζει τις ελληνογερμανικές σχέσεις και προοπτικές».

Τι καταλαβαίνουμε εδώ; Ότι η βασική δεξιότητα των χειριστών της τρέχουσας πολιτικής σκηνής είναι να ελίσσονται ανάμεσα σε λέξεις προσπαθώντας αφενός να μείνουν πιστοί τους ημεδαπούς και αλλοδαπούς προϊσταμένους τους και αφετέρου να ικανοποιήσουν τους πολίτες που παραμένουν οι ουσιαστικοί εργοδότες τους, είτε τους ψηφίζουν, είτε όχι.

Εννοείται ό,τι εκ των πραγμάτων δεν είναι δυνατόν να συμβούν και τα δυο, οπότε αυτή η λεπτή ισορροπία ανάμεσα σε λέξεις που χορεύουν πάνω σε όμορφες φράσεις και σε κενά μηνύματα συχνά τους εκθέτει. Ακόμα πιο συχνά αποδεικνύεται ό,τι η κάθε είδους εξουσία, ειδικά από πρόσωπα ακατάλληλα είναι τόσο ελκυστική, τόσο εθιστική ώστε να δικαιολογεί οποιαδήποτε συμπεριφορά, πάσα ανακυβίστηση.

Το Δίστομο δεν αποτελεί παρά μόνο ένα στίγμα στο κατάστικτο κορμί της πατρίδας που υπέφερε αλλά δεν γονάτισε από τις θηριωδίες των Γερμανών.

Με τις εκτελέσεις αμάχων, τους βιασμούς, το ξεκοίλιασμα εγκύων, τη σφαγή παιδιών, την ισοπέδωση χωριών, τους εμπρησμούς και τις λεηλασίες να έχουν μείνει πράξεις ατιμώρητες, η διεκδίκηση των αποζημιώσεων δεν αφορά την ιστορική εξαγορά της βαρβαρότητας, αλλά το ελάχιστο μιας απονομής δικαιοσύνης.

Αφορά επίσης την ολίγιστη απαίτηση για ένα είδος συγνώμης και σεβασμού από τους φονιάδες προς στα θύματα. Καλές οι γονυκλισίες και τα στεφάνια στους τόπους των σφαγών, δεκτές και οι όποιες διπλωματικές ευγένειες όταν δεν είναι υποκριτικές, αλλά δεν αρκούν.

Όταν όμως, οι χθεςινοί κατακτητές και σημερινοί ομότιμοι στην Ε.Ε. έχουν τη δυνατότητα

να κάνουν ότι θέλουν, θα περίμενε κανείς, ότι δεν θα χρειαζόταν η συνδρομή ημεδαπών που είτε κρίζουν «*γερά Γερούν*», είτε κλείνουν το θέμα των αποζημιώσεων, είτε χαιρετούν με την τεντωμένη παλάμη συγκροτώντας δολοφονικά κόμματα και πολιτικά παροράματα.

Το Δίστομο, τα Καλάβρυτα, η Κάνδανος, το Κομμένο, το Χαϊδάρι, η Κοκκινιά και δεκάδες άλλοι τόποι μαρτυρίου θα παραμείνουν εσσεί αποδείξεις του πόσο χαμηλά μπορεί να φτάσει το ανθρώπινο είδος, του πόσο ατιμώρητα μπορεί να γλιστρά στις σελίδες της ιστορίας.